

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ*

ΕΤΣΙ εἶναι ὁ Μάρτης, εἶπεν ὁ πᾶτερ Ἰωσήφ, ὁ ἡγούμενος. Παλουκοκάφτης· τὴν νύχτα φοφᾷ τὸ πουλὶ ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὴν ἡμέρα μυρίζει ἀπὸ τῆ ζέστη. Εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι ἐφέτος ἦτανε βαρύτερος ἀπὸ ἄλλοτε. Ἀλλὰ τί θὰ κάμῃ; Θὰ περάσῃ. Ἡ ἀνοιξὶς ἦρθε. Δὲν ἔχομε φόβο πιά.

Καὶ μὲ τὸ πόδι του, χωρὶς νὰ κινηθῇ σχεδὸν ἀπὸ τὸ πλατὺ παλαιόν, ἀσκητικὸν κάθισμα ποῦ ἦτο καθισμένος, ἔσπρωξε δύο μεγάλα κούτσουρα πρὸς τὸ τζάκι.

— Ἀς εἶναι, εἶπεν ὁ Ἰωακείμ, ἐχρειάζοτανε μία βροχὴ· τὸ χιόνι ἔκαψε τὰ λεμονόδενδρα. Πορτοκάλια δὲν θὰ ἰδοῦμε. Μαύρη βροῦδα δὲν ἐφάνηκε ἀκόμα. Τὰ ἀνοιξιάτικα χορταρικά ὑποφέρουν πολὺ. Ἐχρειάζοτανε μία βροχὴ γιὰ τὰ χορταρικά. Ἀλλὰ μήπως μᾶς ἐρωτᾷ ὁ Πανάγαθος τί θέλομε καὶ τί δὲ θέλομε;

Ὁ ἡγούμενος διηύθυνε ἓνα βλέμμα ἐπιπλήξεως πρὸς τὸν γέροντα καλόγηρον καὶ εἶπε ἀργὰ ἀργὰ, χτυπητὰ κάθε λέξιν:

— Ἀνεξερεύνητοι αἱ βουλαι τοῦ Ὑψίστου, Ἰωακείμ.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημά του, ἐπιθύρῃσεν ὁ καλόγηρος μὲ ὕφος ἀνθρώπου μὴ πεισθέντος ἐντελῶς. Ἀλλὰ ἡ γῆ ἔχει τὰς ἀνάγκας της, ἄγιε ἡγούμενε. « Ὑπὲρ εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς ». Τὸ εἶπαμε καὶ σήμερα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μᾶς ἀκούει. Ἄν δὲν κάμωμε ἐφέτος κουκκιά — ποῦ δὲν θὰ κάμωμε — πῶς θὰ περάσωμε τὸ χειμῶνα μας;

* ΣΗΜ.— Αἱ παρατιθέμεναι σχετικαὶ ἐν τῷ κειμένῳ εἰκόνες ἐφιλοτεχνήθησαν ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς ζωγράφου καὶ ἀγαπητοῦ συνεργάτου κ. Εὐαγγ. Ἰωαννίδου.

— Εὐλογημένε, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ ἡγούμενος, τὴν κοιλιὰ σου λογαριάζεις. Ὁ Κύριος ξέρει τί κάνει. Ἄν δὲν ἔχωμε κουκκιά ἐξ αἰτίας τοῦ χειμῶνος, θὰ ἔχωμε ἐλγῆς καὶ λάδι.

Ο γηραιός καλόγηρος ἐστενοχωρεῖτο. Ἦθελε κάτι νὰ εἰπῇ, ἀλλὰ ἐκρατήθη. Ὁ ἡγουμένος Ἰωσήφ δὲν ἐχωράτευε. Οἱ καλόγηροί του τὸν ἐφοβοῦντο. Ἐσηκώθη λοιπὸν ὁ Ἰωακείμ, γιὰ νὰ δώσῃ τόπο στὴν ὀργή, ἐπῆγε εἰς τὸ παράθυρο καὶ τὸ ἀνοιξε ὀλίγον.

— Επείτα ἐφάνη ὡς νὰ ἀσφραίνεται δυνατά. Καὶ ἐγύρισε πάλιν πρὸς τὸν ἡγούμενον καὶ εἶπε:

— Φουσκοδεντριά!.. Μυρίζει άνοιξις.

— Φουσκοδεντριά!... Μυρίζει ανοίξεις.
Σιωπηλός παρηκολούθησα την σκηνήν αὐτήν μεταξύ τῶν δύο κα-
λογήρων ἀπὸ τὸ κάθισμα ποῦ μοῦ εἶχαν δώσει, εἰς τὸ πλάγι τοῦ
μεγάλου τραπεζιοῦ κοντὰ εἰς τὸ τζάκι. Ὁ ἡγούμενος ἄφησε τὸ
αὐστηρόν ὕψος ποῦ εἶχε λάβει καὶ ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος μου.
— Ὁρᾷς τὴν ἀντιπαράστασιν; εἶπε. Αὐτὰ τὰ εἶδλα ζεσταίνουν

— Δὲν κρυώνεις πιά, πιστεύω, εἶπε. Αὐτὰ τὰ ξύλα ζεσταίνουνε καλὰ. Εἶναι ἀγριοεληφές.

καλά. Είναι ἀγριοεληθές.
— Τώρα είναι ωραία, εἶπα. Συνήλθα. Ἐνόμιζα πῶς θὰ μοῦ φύ-
γουν τὰ σαγόνια μου. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τόσον ωραία ἡμέρα!..

Πραγματικῶς εἰς τὸ κελλί εἶχε χυθῇ τῶρα ἡ ὥραία θελπωρὴ τοῦ τζακιοῦ. Μεγάλη καὶ δυνατὴ ἡ φωτιά, ἀνέβαινε γοργῇ καὶ θορυβῶ-
δης πρὸς τὴν καπνοδόχον, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἤκούετο βαρὺ καὶ μονό-
τονον τὸ βογγητὸν τοῦ τραδήγματος. Τὸ κελλί, τὸ ὁποῖον ἐχρησί-
μευεν ὡς ξενῶν, ἐχρωματίζετο τῶρα ἀπὸ τὴν ζωηράν ἀνταύγειαν
τῆς φωτιᾶς. Τὰ ἄσπρα σεντόνια τοῦ ἀπλοῦ ξυλίνου κρεβάτιοῦ
ἐρρόδιζαν ὡς συννεφάνια δύσεως· τὸ ράφι, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν τοπο-
θετημένα μερικὰ βιβλία, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτο ἀπὸ τριανταφυλλένιο
πολύτιμο ξύλο τῆς Σουηδίας, καὶ μία παλαιὰ Παναγία, μαυρισμένη
ἀπὸ τὰ χρόνια, ἔπαιρνε κάποιον ἐρυθρὸν φόντο παλαιᾶς εἰκόνης τῆς
Ἰσπανικῆς σχολῆς.

Ὁ Ἰωακείμ ἐκλείσσε τὸ παράθυρο καλὰ καὶ μᾶς ἐκαληνύκτισε.

— Τὴν εὐχὴ σου, ἅγιε ἡγούμενε.

— Καλή νύχτα, τέκνον μου. Ύπνον ελαφρόν...

— Καλή νύχτα, τέκνον μου. Ήπνον εκαφρον...

Ἐμείναμεν τώρα μόνοι. Δὲν θὰ ἦτον ἀκόμη ἑννέα ἡ ὥρα. Ἀλλὰ ἡ νύχτα ἔρχεται γρήγορα εἰς τὴν ἑξοχὴν καὶ ἀκόμη γρηγορώτερα εἰς τὸ μοναστήρι. Τὸ παλαιὸν βυζαντινὸν κτίριον — κάστρο μαζὶ καὶ μοναστήρι — τὸ ὁποῖον ἐπτά ἡ ὀκτὼ αἰῶνες τώρα εἶχε καθήσει ἀκλόνητον ἐκεῖ εἰς τὸ πλάγι τοῦ βουνοῦ, ἦτο βυθισμένον εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὴν σιωπὴν. Ὅλοι ἐκοιμῶντο τὸν βαθὺν καὶ ἀδιατάρακτον καλογηρικὸν ὕπνον.

Ὁ ἡγουόμενος, εἰς τὰ βλέφαρα τοῦ ὁποίου ἄρχισε νὰ κατεβαίνει
σιγὰ σιγὰ ὁ ὕπνος, μοῦ ἔλεγε τώρα διὰ τοὺς καλογήρους του. Δὲν
ἦσαν πλέον οἱ καλόγηροι τῶν πρώτων ἀσκητικῶν χρόνων, γεμᾶτοι

πίστιν καὶ εὐλάβειαν, ἐμπνευσμένοι καὶ ἀφωσιωμένοι. Τώρα τὸ μοναστήρι εἶναι καταφύγιον κάθε εἰδους ἀνθρώπων. Ὡς καὶ φυγόδικοι κάποτε χώνονται στὸ ῥάσο γιὰ νὰ γλυτώσουν.

— "Ολους τοὺς ξέρω πολὺ καλά, καὶ ὅλους τοὺς ἐσπούδασα... Γαστέρες ἀργαί, ὀκνηροί... Μόνον ἓνας... ὁ Ἀθανάσιος. Αὐτὸν δὲν τὸν ἐκατάλαβα ἀκόμα. Παράξενος ἀνθρώπος. Δὲν παίρνεις μιὰ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του... Ἐχω τόσον καιρὸ τώρα ποῦ προσπαθῶ νὰ καταλάβω τί ἀνθρώπος εἶναι. Μά, τοῦ κάκου.

Ἐξαφνα δυνατό κτύπημα ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ μοναστηρίου. Βαρεῖα καὶ ἀπὸ χονδρὸ ἀτόφιο ξύλο ἡ θύρα, μὲ τὴν μεγάλη σιδερένια ἀμπάρα ἀπὸ πίσω, μᾶς ἔστελνε μέσα, εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νύκτας, ὡς στεναγμοὺς τοὺς κτύπους.

— Ποιὸς νὰ εἶναι τέτοιαν ὥρα; εἶπεν ὁ ἡγούμενος ἀνασηκωνόμενος.

Πραγματικῶς ποιὸς νὰ ἦτον; Εἰς τὴν μνήμην μου ἐζωντάνεψαν ὅλοι οἱ παλαιοὶ θρύλοι τῶν κουρσάρων, ποῦ ὥρμουσαν τὴν νύκτα ν' ἀρπάξουν τοὺς κρυμμένους θησαυροὺς τῶν μοναστηριῶν, καὶ ἔφантаζόμουν ὅτι ἂν ἀνοίγα τὸ παράθυρον, θὰ ἔβλεπα κάτω στὸ ἀκρογιάλι τὴν μαύρην φοῦσταν ποῦ θὰ εἶχε φέρῃ τὰ θαλασσινὰ θηρία, λικνιζομένην εἰς τὴν νυκτερινὴν αὔραν.

Ἐν τούτοις βήματα βιαστικὰ ἠκούσθησαν εἰς τὴν σκάλαν. Ὁ καλόγηρος τῆς ὑπηρεσίας κατέβαινε. Ὀλίγαι λέξεις ἀντηλλάγησαν πρὶν ν' ἀνοίξη ἡ θύρα. Ἐπειτα ἠκούσαμεν ὅτι ἐσύρθη ἡ μεγάλη ἀμπάρα. Πάλι λίγα λόγια. Ἐπειτα κλείσιμο τῆς θύρας, καὶ ἔξω εἰς τὸν δρόμον ὁ ποδοβολητὸς ἀλόγου ποῦ ἀπεμακρύνετο.

Ταυτοχρόνως ἡ θύρα τοῦ ξενῶνος ἤνοιξε καὶ παρουσιάσθη ἓνας καλόγηρος κρατῶν ἓνα γράμμα εἰς τὰ χέρια του.

— Τί εἶναι, Ἀθανάσιε; εἶπεν ὁ ἡγούμενος παρατηρῶν μέσα εἰς τὰ μάτια τὸν καλόγηρον.

— Ἀπὸ τὸν Δεσπότη, εἶπεν ὁ καλόγηρος δίδων τὸ γράμμα εἰς τὸν ἡγούμενον.

Ὁ ἡγούμενος τὸ ἐπῆρε εἰς τὰ χέρια του, ἔσχισε τὸν φάκελλον ἀργὰ ἀργὰ καὶ ἀρχισε νὰ διαβάξῃ ἀργότερα ἀκόμη ἀπὸ μέσα του τὸ ἐδιάδασε μίαν φορὰν, ἔπειτα δευτέραν, καὶ κατόπιν τρίτην φορὰν ἐδιάδασε μερικὰς λέξεις.

Εἰς τὸ μεταξὺ ἐκύτταξα μὲ προσοχὴν τὸν καλόγηρον αὐτόν, τὸν ὁποῖον παρεπονεῖτο ὅτι δὲν εἶχε καταλάβει ὁ πᾶτερ Ἰωσήφ. Ψηλός, λιγνός, λιπόσαρκος, μὲ τὰ γένεια ἀρχίζοντα ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὰ μάτια, μὲ δύο μάτια φλογερά, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἤθελαν νὰ καταβροχθίσουν ὁλόκληρον τὴν μελαχροινὴν καὶ χλωμὴν μορφήν του, μὲ κάτι τὸ ἀνήσυχον καὶ τὸ νευρικόν, κάτω ἀπὸ τὴν ψυχρὰν καὶ νεκρὰν καλογηρικὴν ἡρεμίαν, εἶχε πραγματικῶς κάποιον μυστήριον εἰς τὸ ὅλον του. Νεώτατος, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεανικῆς ἡλικίας, θὰ ἦτον ὠραῖος νέος, ἂν τοῦ ἔλειπε τὸ ψυχρὸν καὶ σκοτεινὸν καλογηρικὸν πλαίσιον. Εἰς τὸ μεταξὺ ὁ πᾶτερ Ἰωσήφ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν.

— Μπελλάδες, είπε, στρεφόμενος πρὸς ἐμέ. Ὁ Δεσπότης μοῦ στέλνει κάποιον ἀνηψιόν του μετὰ τὴν γυναῖκα του. Εἶναι νειόπαντρος καὶ πηγαίνοντας στὴ χώρα θὰ περάσουνε ἀπὸ δῶ. Πρέπει νὰ

— «Ὁ ἡγούμενος ἐπῆρε τὸ γράμμα, ἔσχισε τὸν φάκελλον καὶ ἄρχισε νὰ διαβάξη...»

τοὺς περιποιηθοῦμε. Εὐτυχῶς ποῦ δὲν θὰ μείνουνε πολὺ. Λίγαις ὥραις μόνο...

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Ἀθανάσιον:

— Ἀκουσε, Ἀθανάσιε, εἶπε. Αὐριο κατὰ τὸ γιῶμα θὰ εἶναι ἐδῶ. Νὰ τοὺς ἐτοιμάσωμε κάτι. Ἀπὸ τὰ βρισκούμενα. Τὸ βραδάκι θὰ φύγουνε γιὰ τὴ χώρα. Πήγαινε τώρα, τέκνον μου, στὴν εὐχή μου.

Σιωπηλὸς ὁ Ἀθανάσιος ἐξηφανίσθη. Ὁ ἡγούμενος ἔκαμε ὀλίγα βήματα ἀνήσυχα καὶ ἔπειτα ἐστάθηκε μπροστά μου.

— Μπελλάδες, εἶπε, μπελλάδες... "Αν αὐτὴ ἡ νύφη εἶναι καμμιὰ ἄσκημη χωριάτισσα, κἄτι πάει κ' ἔρχεται, μολονότι πάντα γυναῖκα εἶναι καὶ ἐπομένως πειρασμός γιὰ τὸ μοναστήρι. "Αν ὁμως εἶναι καμμιὰ σουσουράδα...

Δὲν ἠθέλησε νὰ συμπληρώσῃ τὴν σκέψιν του. Μ' ἐκαληνύκτισε καὶ ἔφυγε. Τὸ μοναστήρι ἐκοιμᾶτο πλέον βαθύτατα. "Εξω ἡ ξαστερὰ προανήγγελλε ὥραϊαν ἡμέραν. Ἀπὸ τὸ δάσος ἤρχετο δυνατὴ καὶ ἐρεθιστικὴ ἡ μυρωδιὰ τῶν μυστικῶν χυμῶν ποῦ ἀνεβαίνουν ἀόρατοι ἀπὸ τὴν ῥίζαν καὶ κυκλοφοροῦν τὴν νεότητά καὶ τὸ σφρίγος εἰς τὰς φλέβας τῶν δένδρων.

* * *

Εἰς τὸ στενόμακρο τραπέζι τοῦ ξενῶνος, στρωμένο μὲ τραπεζομάνδηλον μὲ πλατεῖες μπλὲ γραμμές, ἐκαθήσαμεν τὸ μεσημέρι μόλις ἔφθασαν οἱ ξένοι μας. Ὁ ἡγούμενος δὲν ἐφαίνετο εὐχαριστημένος. Ὅ,τι ἐφοβεῖτο εἶχε συμβῇ.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Δεσπότη, νέος κομφὸς καὶ καλοκαμωμένος, ἐκάθησε ἀριστερὰ τοῦ ἡγούμενου. Δεξιὰ του ἐκάθησεν ἡ γυναῖκα του. Νεαρωτάτη, κομφή, ξανθή, μὲ τὴν ὥραϊαν στρογγυλότητα τῶν γραμμῶν τῆς πρώτης νεότητος, γεμάτη, εὖσωμος, μὲ χεῖλη σαρκώδη καὶ μεγάλους μαύρους γύρους γύρω ἀπὸ τὰ μάτια, ντυμένη μὲ κομφότητα καὶ μὲ ἐπιτήδευσιν, ἐφαίνετο γυναῖκα προωρισμένη διὰ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς. Ὁ γηραιὸς ἡγούμενος, ἔτρωγε καὶ δὲν ἔτρωγε. Τὸ βλέμμα του περιέτρεχε διαρκῶς τὰ πρόσωπα τῶν καλογήρων, ὡς νὰ ᾔθελε νὰ παρεμβάλῃ τὴν ἀγνότητα τῶν ἰδικῶν του στοχασμῶν, εἰς τὴν πονηρίαν τῶν ἰδικῶν των. Ἐκεῖνοι, σκυμμένοι εἰς τὰ πιᾶτα των, ἄφηναν κάπου-κάπου νὰ τοὺς ξεφύγῃ ἓνα βλέμμα πλημμυρισμένον ἀπὸ συγκρατημένους πόθους. Ἡ νεαρὰ γυναῖκα ἔτρωγε μὲ ὀρεξιν, ἐφλυᾶρει διαρκῶς, ἐξητοῦσε πληροφορίας, ἔλεγε ἀνοησίας, καὶ ἡ φωνὴ τῆς, φωνὴ γυναικὸς χαϊδεμένης καὶ εὐτυχοῦς, ἐγέμιζε χαρὰν καὶ τὴν αὐστηρὰν ἀτμοσφαῖραν τοῦ μοναστηριακοῦ ξενῶνος. Εἰς τὸ μεταξὺ ἀπὸ τὰ ὀρθάνοικτα παράθυρα ὠρμοῦσε θριαμβευτῆς ὁ ἀνοιξιᾶτικὸς ἥλιος, καὶ ἀπὸ τὸ δάσος μᾶς ἤρχετο μεθυστικὴ ἡ μυρωδιὰ τῆς γῆς καὶ τοῦ δάσους, μυρωδιὰ περιέχουσα κἄτι τι ἀπὸ τὸν μέγαν φυσικὸν ἔρωτα ποῦ κυριαρχεῖ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐπὶ τῆς πλάσεως.

Εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ γεύματος ὁ Ἀθανάσιος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐσερβίριζε ὡς νεώτερος, δὲν ἐσήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ πιᾶτα ποῦ μᾶς ἔφερνε, δὲν ἠνάγκασε οὔτε μίαν φορὰν τὸν ἡγούμενον νὰ τοῦ διευθύνῃ ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ βλέμματα τῆς ἐπιπλήξεως ποῦ τὸσον ἄφθονα ἐμοίραζε εἰς τοὺς ἄλλους.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπῆγάμε νὰ κοιμηθοῦμε. Στενοχωρημένος ὁ ἡγούμενος συνώδευσε τοὺς ξένους του ἕως τὴν θύραν τοῦ ξενῶνος. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἐδήλωσαν ὅτι δὲν θ' ἀναπαυθοῦν, καὶ πράγματι ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν τοὺς εἶδα ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου νὰ κατεβαίνουν πρὸς

τὸ δάσος. Πυκνοὶ οἱ σχοῖνοι πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ψηλοὶ ὡς τὸ ἀνάστημα ἀνθρώπου, ἔκρυβαν σχεδὸν τοὺς δύο ἐρωτευμένους συζύγους. Τὸ μέρος ἦτο ἔρημον, τὰ παράθυρα τῆς μονῆς κλεισμένα, ἡσυχία καὶ γαλήνη γύρω. Μόλις τοῦ ἰδικοῦ μου παραθύρου μία χαραμάδα μοῦ ἐπέτρεπε νὰ βλέπω. Μίαν στιγμὴν δ' ἀνεψιὸς τοῦ δεσπότη ἤρπασε τὴν μικρὰν ξανθὴν καὶ ἐκόλλησε τὰ χεῖλη του στὰ δικά της. Ἐνα φίλημα παρατεταμένον, φλογερὸν, ἡδονικόν, ἀθόρυβον ἔσμιξε

«... Ἐνα φίλημα φλογερὸν, ἡδονικὸν ἔσμιξε τὰ δύο κεφάλια...»

τὰ δύο κεφάλια. Ἐπειτα ἡ μικροῦλα γελῶσα ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀνδρός της καὶ ἐπῆρε τρέχουσα τὸ μονοπάτι τοῦ μοναστηριοῦ. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἀποία κίνησις ἔγινε μέσα εἰς τοὺς θάμνους, καὶ ἄτι τι ὡς βαθύτατος στεναγμὸς ἠκούσθη. Ἐγύρισα ἀπὸ ἐκεῖ καὶ μέσα εἰς τὰ σμύρτα καὶ τοὺς σχοῖνους ἀνεκάλυψα μίαν στιγμὴν τὴν λάμψιν τῶν ματιῶν τοῦ Ἀθανασίου, καὶ εἶδα ἀκόμη περισσότερον χλωμὴν τὴν μορφήν τοῦ νεαροῦ καλογῆρου.

Ἐγερνε πλέον δ' ἡλιος εἰς τὴν δύσιν του ὅταν οἱ δύο ξένοι, ἀνέβησαν εἰς τὰ μουλάρια καὶ ἐξεκίνησαν. Ὁ πάτερ Ἰωσήφ, περιστοι-

χισμένος ἀπὸ τοὺς καλογήρους του, τοὺς ἀπεχαιρέτησεν εἰς τὴν θύραν τῆς μονῆς καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὸ κελλί του ἀνακουφισμένος ὅτι ἀπεμακρύνετο ὁ κίνδυνος.

Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ὥραν τὸ πολὺ συνεκεντρώθημεν πάλιν εἰς τὴν τραπεζαρίαν διὰ τὸ ἐσπερινὸν γεῦμα, λιτώτατον τῶρα ἀφοῦ δὲν εἴχαμεν ξένους. Οἱ καλόγηροι ἔλαβαν τὰς θέσεις των, ὁ πᾶτερ Ἰωσήφ ἡτοιμάζετο νὰ εὐλογήσῃ τὸ τραπέζι, ὅταν περιέφερε γύρω του τὸ βλέμμα ἐρευνητικόν.

— Ἀθανάσιε, εἶπε. Ποῦ εἶναι ὁ Ἀθανάσιος;

Ὁ Ἀθανάσιος ὁμως δὲν ἐφαίνετο. Ἐνας καλόγηρος εἶπεν, ὅτι εἶχε νὰ τὸν ἰδῇ ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα.

— Πήγαινε στὸ κελλί του, εἶπεν ὁ ἡγούμενος εἰς κάποιον. Πήγαινε νὰ ἰδῇς μήπως εἶναι ἄρρωστος.

Ὁ καλόγηρος ἐξηφανίσθη. Ἐμεσολάβησαν ὀλίγα λεπτά σιωπῆς. Οἱ ἄλλοι καλόγηροι ἀντήλλαξαν πονηρὰ βλέμματα μεταξύ των. Ἐξαφνα εἰς τὴν θύραν παρουσιάσθη ὁ ἀπεσταλμένος κρατῶν εἰς τὰ χέρια του ἓνα μαῦρον ὄγκον.

— Ἀγιε ἡγούμενε, εἶπε. Ὁ Ἀθανάσιος δὲν εἶναι στὸ κελλί του. Καὶ ἀπάνω στὸ κρεβάτι του εὗρήκα ὅλα του τὰ ράσα.

Ὁ ἡγούμενος ἤνοιξε ὀρθάνοικτα τὰ μάτια του ἀπὸ ἐκπληξίν, ἔσφιξε μίαν στιγμὴν τὰ χέρια του, κ' ἐκάθησε ἢ μᾶλλον ἔπεσε εἰς τὸ κάθισμά του. Ἐπειτα ἀπὸ μακρὰν σιωπὴν ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοῦ ἐφιθύρισε:

— Δὲν εἶχα δίκαιον, ὅταν ἔλεγα ὅτι δὲν μπορούσα νὰ τὸν καταλάβω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

Εἶχες δίκαιον, γέροντά μου. Ποῦ νὰ καταλάβῃς σὺ, ὁ ἄγνός καὶ ὁ ἀπείρακτος, σὺ ποῦ ἐσκοτώσες πλέον τὰς αἰσθήσεις, ποῦ νὰ καταλάβῃς αὐτὸ τὸ ἡφαίστειον ποῦ ἐκμίγε μέσα εἰς τὸ νεανικὸν σῶμα!

[Μάϊος, 1911]

Γ. Β. ΤΕΣΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΝΑΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΜΕΣ' στῆς Ἀγάπης τὸ ναό, ὧ αἰώνια λειτουργία,
τῆς Ἡδονῆς ἱερουργοί, τοῦ Ὁραίου προσκυνητιάδες,
σέρνουνε τὲς λυσίκομες παρθένες στῇ θυσία
κι' ἀνάβουνε στὰ σπλάχνα τοὺς νέας ζωῆς λαμπάδες...

Ἐξω προσμένουν τὰ παιδιὰ τὴν ὥρα γιὰ νὰ μποῦνε,
κι' οἱ γέροι πρὸς τὸ νάρθηκα σκυφτοὶ πάνε νὰ βγοῦνε.

[Ζάκυνθος, 1907]

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ